

1. NAGRADA

I mačke mogu biti avanturisti

U jednom gradiću odmah pokraj tržnice živim ja, najbolji i najspretniji mačak na svijetu. Isprva nisam bio najbolji i najspretniji već samo mali radoznali mačak Keki. Nisam znao gdje sam, zašto sam tu i koja je moja svrha u životu. Nisam znao da sam mačak pustolovnog duha. Na svu sreću, nisam bio sam. Imao sam dva najbolja prijatelja Tima i Mrgu i prijateljicu Lilu. I to smo mi, mala mačja škvadra. Volimo istraživati tajne koje krije naš gradić.

Jednoga dana ugledali smo neobičnu zgradu na kojoj je pisalo *Muzej svjetskih čuda*. Joj, kako smo željeli ući u muzej! No, to je bio izazovan posao. Morali smo napraviti kartu toga muzeja, glumiti ruksake na dječjim leđima i maskote kako bismo ušli u njega. Tamo se čula vika djece koja su željela vidjeti razna svjetska čuda kao što su Kineski zid i piramide. Kada smo htjeli sve to razgledati, začuli su se glasovi naših ljutih majki koje su nas zvale na ručak koji se već ohladio. Tako smo mi, maskirani u Kineski zid, pognutih glava, izašli pred svoje ljute majke. Nasmijale su se i rekle da smo mi već proputovali pola svijeta. Nisu se ljutile jer su znale da njihovi mačići vole učiti.

Noć se polako nadvila nad naš grad. Majke su zaspale, ali mi smo budni i smišljamo plan gdje bismo mogli poći. Lila je napisala pismo majkama kako se ne bi brinule. Sjećanja su počela navirati i sjetih se najvećeg zida na svijetu. Posrećilo nam se te noći. Naši susjedi su sa svojim kćerkama krenuli na put u Kinu. Ušuljali smo se u njihove kofere i krenuli na dalek put.

U koferima je bilo neudobno, ali izdržali smo. Svanulo je jutro, a mi još nismo uspjeli izići iz kofera. Lilu i Tima je počela hvatati panika. Mrga je toliko pobjesnio da je potrgao kofer. Svom srećom nitko ga nije vidio. Kada se smirio, oslobodio je Lilu pa Tima i na kraju mene. Bili smo presretni što smo izašli iz mračnih i neudobnih kofera ali i zabrinuti kako će majke reagirati na pismo koje vjerojatno sada čitaju. Kako su reagirale saznat ćemo kada se vratimo kući. Ali, pustimo sada budućnost i vratimo se u sadašnjost. Lijepo smo smješteni i sunce nas grije kroz avionske prozore. Odmaramo kao nikada u životu. I tako tri dana i tri noći putovanja. Avion se počeo polagano spuštati, a vrata našeg odmarališta otvarati. Brzo smo se vratili u kofere, a kako je Mrga svoj razbio, morali smo se stisnuti u moj. Kada su nas izveli iz aviona i počeli pregledavati razbijeni kofer, brzo smo izašli iz svojih i krenuli u nepoznato. U gradu je

1. NAGRADA

bila strašna gužva. Od straha nismo mogli ni proći pored svih tih ljudi i automobila. No, tada sam ugledao neke mačke kako ponosno šeću i svi ih zaobilaze, pa čak i automobili. Kada su nas ugledale, začudile su se jer nas nikada prije nisu vidjele. Nakon što smo im ispričali cijelu priču, bilo im je drago što smo željeli posjetiti njihov predivan Kineski zid pa su pošle s nama i vodile nas cijeli put. Put od početka do kraja zida nastavili smo sami. Dva dana smo pješačili i divili se prekrasnoj okolini. Kada smo stigli do kraja zida, zaprepastili smo se što smo vidjeli. Ugledali smo more i nismo znali kako ćemo se vratiti kući. U tom trenu pojavi se kit, velik i dobrodušan. Kada nas je vidio uplakane, zastao je i poslušao cijelu našu priču. Zaronio je, zatresao most na kojem smo stajali, a mi smo počeli padati. U tom trenu kit je izronio, uhvatio nas i počeo plivati daleko daleko. Pričao nam je o dalekim zemljama koje želimo posjetiti. Na prvom mjestu našle su se piramide u Egiptu, a na drugom Machu Picchu. I tako nakon četiri dana i četiri noći plovidbe stigli smo u našu luku. Kit Vili nam je rekao da kada god se nađemo u nevolji samo glasno viknemo *Umpa tumpa* i on će se pojaviti.

Kroz luku i miran gradić stigli smo do naših kuća. Kada su nas majke ugledale, počele su nas grliti kao da nas nisu vidjele nekoliko godina, a ne devet dana i devet noći. Ispričali smo im cijelu priču. Bile su oduševljene kako smo sve to uspjeli i sretno kao i mi jer smo ovu pustolovinu završili.

CATALEYA JOSIPOVIĆ, 4. r.

OŠ „Ivo Lola Ribar“ Labin

Mentorica: Helena Griparić Memić

2. NAGRADA

Zlatna ribica

Ljetni školski praznici nisu mogli bolje početi za djevojčicu Loru. Nakon duge vožnje, konačno je sa roditeljima stigla u Zadar gdje će provesti tjedan dana na obiteljskom ljetovanju.

Dok su roditelji prenosili stvari u apartman koji je bio smješten tik uz more, Lora je otišla do velike stijene, sjela na nju, skinula svoje sandale i umočila noge u more. Nije ni stigla doživjeti dodir toploga mora već ju je nešto uštipnulo za nožni palac.

- Auuuu – poviče Lora.

Iz mora se javi nježni glasić.- Oprosti, nisam te htjela preplašiti, ali nisam znala kako ti reći da mi hitno treba tvoja pomoć- molećljivim očima ju je gledala zlatna ribica.

Lora se u nevjerici nagne prema moru i zabljesne je blještavilo poput sjajnih sunčanih zraka u najtoplije dane. Lora se još malo nagne, da bolje vidi to čudno, blještavo stvorenje i pljus, padne u more. Oko nje je nježno i pažljivo kružila mala, zlatna ribica. Lora je uronila u more i začudila se što može nesmetano disati pod morem. Divila se zlatnim blještavim ljuskicama čudesne ribice i bi joj žao što je ribica bila beskrajno tužna.

- Lora ,ja sam zlatna ribica i podarila sam ti moć da možeš disati pod morem, rekla joj je zlatna ribica, a sada pođi sa mnom i poslušaj moju priču.

Tako ribica povede Loru u čarobni morski svijet. Ribica je Lori pokazala školjke bisernice koje su im ponosno pokazale svoje sjajne bisere. Zvezdače i morske krastavce kako leže u pješčanoj dolini. Ježince koji se ljute kada ih djeca nagaze. Vidjele su još i morske konjice, vesele hobotnice, ribice srdelice te još mnogo čudesnih morskih životinja. Iz jedne velike stijene je ljutito provirila strašna murina, pitajući se tko joj je to došao u susjedstvo.

Poslušale su i gledale valove, morske glazbenike kako sviraju na zadarskim orguljama kojima se dive turisti iz čitavog svijeta.

- Jesi li vidjela ove čudesne ljepote morskoga svijeta?- reče ribica tužnim glasom.

2. NAGRADA

- Sve će to nestati jako brzo, budu li ljudi nastavili u more bacati smeće, loviti ribe i druge morske životinje, te brodovima zagađivati ovo naše prekrasno more. Zato sam baš tebe odabrala jer sam osjetila da imaš dobro i čisto srce. Ti ćeš osvijestiti djecu i ljude da čuvaju naše more ,jer ono je jedino mjesto gdje morski svijet može živjeti, a i ljudi ne bi mogli preživjeti bez mora - sa suzama u očima zamolila je zlatna ribica.

Obećajem ti da ću ispuniti tvoju želju – rekla je Lora ribici i požurila k roditeljima.

Ribica joj je za uspomenu poklonila jednu svoju zlatnu ljuskicu.

- Ovo je za tebe, da me se uvijek sjećaš i da te podsjeti na tvoje obećanje meni – reče ribica.

Lora je ispunila svoje obećanje. Svoj je život posvetila zaštiti mora. Vrijedno je, djeci i odraslima održavala radionice o zaštiti mora. Organizirala je eko akcije čišćenja morskih dubina, spašavanja morskih životinja i čišćenja plaža.

Kod kuće je vjerno čuvala svoju zlatnu ljuskicu i svaki put kad bi je pogledala sjetila bi se svoje morske prijateljice zlatne ribice.

VITA TRIFONI, 4. r.

OŠ „Ivo Lola Ribar“ Labin

Mentorica: Tamara Poldrugovac-Franković

3. NAGRADA

USKRŠNJA UTRKA

Na livadi uz rub šume vladalo je veliko uzbuđenje. Prvog proljetnog dana, dok se sunce uzdizalo prema sredini neba, sve životinje budile su se iz zimskog sna. Ogladnjela vjeverica Vita skupljala je žireve, a zec Luka se pripremao za šetnju u potrazi za najdražom slasticom – mrkvom. Mravi Darko, Marko i Žarko užurbano su spremali sjemenke u mravinjak, a vrapci su veselo cvrkutali na granama drveća. Priroda se probudila i uskoro su počele pripreme za Uskrs i uskršnju utrku – najvažniji događaj u njihovom šumskom carstvu.

Svi su s nestrpljenjem iščekivali veliku utrku. Zec Luka je u svom domu pripremio veliko zlatno jaje, obojano zlatnim kistom, kao nagradu za pobjednika. Lukava lisica Lena također se pripremala, smišljajući plan kako da osvoji prvo mjesto. Mravi Darko, Marko i Žarko odlučili su se utrkivati zajedno, pa su prikupljali hranu kako bi ojačali. Vjeverica Vita podizala je žireve poput utega, jačajući mišiće. Krtica Karla kopala je tunele ispod zemlje, razmišljajući kako da nadmudri lisicu. Jež Jakov se također natjecao, no nije razmišljao o pobjedi, već samo o tome da protegne noge i provede vrijeme s obitelji. Žaba Željka željela je osvojiti zlatno jaje kako bi ga poklonila svojim mališanima. Zec Luka imao je prijatelja, vrapca Vinka, koji je trebao biti sudac utrke i zapisati pobjednika u svoj dnevnik, u kojem je bilježio sve šumske utrke.

Utrka je započela točno u podne. Sve životinje koje su sudjelovale okupile su se kraj starog hrasta, u blizini slapa, čekajući zeca Luku da podigne zastavicu i označi početak utrke zviždukom. „Priprema, pozor, sad!” – glasno je uzviknuo Luka, podižući zastavicu i zviždeći. Natjecatelji su krenuli.

Nakon nekog vremena, vjeverica Vita preuzela je vodstvo. Ljubomorna lisica Lena gurnula ju je u grmlje i nastavila trčati. Vita je ozlijedila šapu i morala je odustati. Žaba Željka također je morala napustiti utrku zbog bolnog koljena. Krtica Karla iskopala je rupu ispod Lene, koja je upala u nju. Vinko je pomogao Leni da se izvuče i upozorio ju je da ne smije varati, no ona je i dalje željela pobijediti. Karli je postalo prevruće trčati po užarenom suncu pa se vratila u svoj podzemni dom. U toj gužvi, Darko, Marko i Žarko su

3. NAGRADA

Leni podmetnuli pauka na nogu, znajući da će se preplašiti. Lena se razljutila i odlučila prevariti sve ostale natjecatelje. Premazala je dio staze ljepljivom smolom, zbog čega tri mrava nisu mogla nastaviti utrku. U utrci je ostao samo jež Jakov. Lena je bila uvjerena u pobjedu i već je počela slaviti. Jakov se nije obazirao na njezine planove, već je samo želio stići do cilja, gdje ga je čekala obitelj s košarom sočnih crvenih jabuka.

Odjednom se sunce sakrilo, nebo su prekrili oblaci i počela je padati kiša. Jakov je brzo prekrrio glavu velikim listom, koji je pronašao uz stazu, dok se Lena, prestrašena grmljavinom, sakrila u gustu šumu. Utrka joj više nije bila važna. Jakov je hrabro nastavio hodati do cilja. Uspio je, pobijedio je! Ostale životinje su mu čestitale i divile se njegovom uspjehu. Vinko je zapisao njegovo ime u dnevnik. Jež je bio ponosan, ali skroman. Zec mu je predao zlatno jaje. Životinje su ga podigle u zrak i glasno uzviknule: „Hip, hip, hura! Živio jež!“.

Nakon utrke, svi su zajedno otišli kod Luke na uskrсну gozbu. Jakov je podijelio jabuke, Luka je ponudio pitu od mrkve, Darko, Marko i Žarko su donijeli sjemenke, a Vita žireve. Čak je i Željka navratila sa svojim mladuncima. Svi su zajedno proslavili Uskrs i počeli planirati sljedeću uskršnju utrku. Vinko je već zapisao datum utrke u svoj dnevnik. Sunce je ponovno zasjalo, a šuma je odjekivala od smijeha i radosti. Životinje su se složile da je ovo bio najljepši Uskrs do sada, ispunjen zajedništvom, smijehom i sportskim duhom.

LUCIJA ŠURAN, 3. r.

OŠ „Ivo Lola Ribar“ Labin

Mentorica: Silvija Mikuljan